

encarregada de presentar l'informe parlamentari sobre les repercussions de la indústria del sexe sobre la UE, apunta que el model suec és el més aconsellable si el que es vol es tractar d'eradicar tot allò que de lamentable té l'ofici. Afirmar que "ha quedat demostrat que la legalització fomenta la prostitució". Suècia, de fet, va aprovar el 1998 un paquet legislatiu que criminalitza tant el maltractament de dones, els delictes de violació i els abusos sexuals com la compra, o l'intent de compra, de serveis sexuals. Aquesta legislació equipara els drets de les prostitutes amb els de la resta de les dones, i fomenta l'oferta de treball substitutiu per eixir de la prostitució. La voluntat del Govern escandinau és arribar a prohibir —atenció— fins i tot els serveis d'acompanyants i la participació de professionals del sector en comiats de solters, una activitat més que habitual al nostre país.

Catalunya va regular el 2002 la situació dels clubs, i el tripartit es va comprometre el 2004 a donar reconeixement "jurídic i professional" a les persones que es dediquen a vendre el sexe perquè puguen "disposar d'una cobertura social adequada, ja siga treballant com a autònoms o treballant per compte d'altri". El compromís afegia que, durant aquesta legislatura, el Govern del Principat impulsaria "les modificacions legislatives pertinents per dotar les prostitutes dels mateixos drets que els altres treballadors". En els temps en què Zaplana dominava el País Valencià, la Generalitat va insinuar mesures per regular el sector, però amb l'arribada de Camps s'acabaren les referències carnals de qualsevol estil. En la pràctica, no hi ha al nostre país cap tipus de supervisió ni control real sobre la situació. No està penalitzat l'exercici de la prostitució, però sí el proxenetisme, tot i que aquest, a través de màfies de Bulgària i Romania, s'ha incrementat amb una violència i una voracitat absolutament imprevista. Els clubs pressionen enormement perquè s'adopti el model italià de Berlusconi, que permet la venda de sexe en locals específics, però la sanciona durament al carrer o qualsevol lloc públic.

Joan M. Oleaque

Les prostitutes subsaharianes s'han vist molt afectades per la competència de la prostitució d'Europa de l'Est, que ha arrasat el mercat. Això les ha obligat a reduir encara més els preus i a fer serveis sexuals més agosarats.

Quins són els punts calents del negoci?

D' alguna manera, tot el Planeta ho és, però hi ha zones de la Terra on la cadena productiva es troba al roig viu. Cal destacar com a territoris exportadors de xiques Eslovènia, Txèquia, Polònia, Hongria i Rússia. També Romania i Bulgària. Les dones de tots aquests països són, ara per ara, les que dominen el mercat. Els clients les prefereixen per la seua bellesa, perquè cobren encara menys que les africanes —que ja és dir— i, sobretot, perquè besen en la boca —la qual cosa és molt poc habitual— i perquè fan pràctiques de sexe dur —sodomia, especialment— pel mateix preu que costa el típic coit vaginal. No poden negar-se a fer qualsevol cosa perquè els *macarrons* que provenen de l'Est les tenen molt controlades i, cosa insòlita entre altres *xulos*, no dubten a ferir-les en la cara: les xiques pensen que aquestes ferides els poden fer perdre clients, i, per no perdre la feina, intenten evitar-les.

Per tan sols 60 euros en un club, i pagant la meitat o menys al carrer, qualsevol home, avui, pot fer pràctiques sexuals que abans eren molt cares.

Com era previsible, davant d'això les xiques llatines i africanes han hagut de fer el mateix que les de la competència, per no perdre feina. A més a més, les romaneses parlen gairebé totes castellà, i les subsaharianes l'han hagut d'aprendre —la qual cosa no feien inicialment— per intentar mantenir una clientela a qui li agrada que l'entenguen. Guinea Equatorial, Nigèria i Libèria són els màxims exportadors de joves a casa nostra. El Brasil, Colòmbia, l'Argentina, l'Equador i República Dominicana són els principals punts d'eixida de les joves sud-americanes. L'última novetat són les prostitutes xineses. Juntament amb les filipines, aquestes són les més exòtiques, tot i que és difícil trobar-les al carrer o als clubs, ja que, com ara fan les autòctones, han concentrat la seua oferta en domicilis particulars.

Els nous puticlubs ofereixen centenars de xiques a clients ocasionals; els propietaris d'aquests locals fan pressió per eradicar l'oferta de carrer i concentrar-la als seus locals.

En el mapa de consum de sexe, la frontera entre els Estats Units i Mèxic és el major terreny d'oferta de prostitució d'Amèrica, com a l'Àsia ho és la ciutat de Mong La, una mena de Las Vegas oriental per a turistes sexuals situada entre Birmània i la Xina. En canvi, Las Vegas –la ciutat original– té la major oferta imaginable de prostitutes encobertes: xiques que s'ofereixen, però que no poden practicar en la zona urbana perquè és delictiva, i que es troben amb el client més enllà dels límits de la ciutat. Hollywood, en canvi, té fama de tenir l'oferta sexual de carrer més nombrosa i agosarada dels Estats Units.

A casa nostra, Barcelona es troba al cim de l'oferta i la demanda. Considerada com una de les ciutats europees amb major consum de prostitució de dones i transvestits, les estrangeres hi arriben per tones i competeixen amb una creixent oferta de "senyorettes catalanes" que venen als clients un peculiar *glamour* burgès. A Barcelona i comarques, les forces de seguretat han detectat almenys 47 punts d'oferta sexual de carrer, a banda dels megaprostíbuls. A la resta del

Principat, hi ha gairebé 50 punts més d'oferta sexual. La carretera N-II és la més poblada per prostitutes en gairebé tot el seu recorregut pel nord de Barcelona, però especialment a Girona, on acudeixen molts francesos a buscar carn després d'un recent enduriment de les lleis al seu país.

A les Balears, Eivissa destaca per una oferta estable de clubs paral·lela a la creixent escena d'espectacles de *lap dance* –clubs de *strep tease* i ball eròtic a l'estil nord-americà– i Palma té fama d'oferir els bordells internacionals més veterans de grans dimensions. Al País Valencià, sobretot a la Marina, hi ha una oferta intensa de clubs, a Castelló floreix l'oferta de prostitució de camps i de camins, i a València tot l'espai urbà que quedarà afectat per la celebració de la Copa de l'Amèrica es manté esguitat de prostitució de carrer. La pressió política i policial –els veïns i l'alcaldeessa han arribat a parlar de multes als clients com a possible mesura extraordinària, i ja es practiquen controls nocturns habituals d'alcoholèmia als conductors que s'acosten a les xiques– ha provocat que

les prostitutes es desvien gradualment cap a l'extraradi i cap a les rodones urbanes situades prop de grans centres comercials propers, com ara el de Saldaví-Alfàfar, un dels més grans de l'estat.

El futur serà millor? No per a les professionals. Els preus del mercat descendeixen cada dia, la voluntat administrativa de regular el seu treball acostuma a ser, més que res, propaganda política, i la competència entre elles és cada vegada més ferotge, més depredadora. La majoria de ciutadans prefereix que se les tanque en puticlubs, i els amos d'aquests locals, és clar, estan encantats de vendre la seua carn com vendrien la d'una vedella. La majoria de les xiques desapareixen, després d'un temps en la professió, i sense que ningú no pregunte res. Moltes són expulsades al seu país, on les espera una vida encara pitjor. Les coses aniran d'una altra manera el dia que els polítics dels països consumidors es preocupen realment d'elles. La resta, retòrica. I molta misèria.

Joan M. Oleaque